

Ναταλία Γεωργοσοπούλου: «Η “Αλμυρή Έρημος” είναι ένα κουβάρι συγκινήσεων που διεγείρονται μέσα στον ίδιο τον άνθρωπο και οι οποίες είναι δυνατότερες από τον άνθρωπο.»

9.11.22

Η επέτειος των 100 χρόνων από τη Μικρασιατική καταστροφή, υπήρξε η σπίθα για τη σύλληψη της παράστασης “Αλμυρή Έρημος”. Μια πρωτότυπη σκηνική σύνθεση για τον ξεριζωμό και την προσφυγιά. Πρόκειται για μια συλλογική δουλειά όπου με την Σταύρια Νικολάου και τον Γιάννη Ισχυρνιόγλου πορευτήκαμε πολλούς μήνες παρέα μεταπλάθοντας το δραματουργικό υλικό και το μουσικό υπέδαφος της παράστασης.

Η “Αλμυρή Έρημος” είναι ένα κουβάρι. Ένα κουβάρι συγκινήσεων που διεγείρονται μέσα στον ίδιο τον άνθρωπο και οι οποίες είναι δυνατότερες από τον άνθρωπο. Έτσι, πασχίζουν να βρουν μια έξοδο με κάθε τρόπο, με όλους τους τρόπους να αποκτήσουν μορφή, να κοινωνηθούν, να τεθούν σε λειτουργία ατομικά και συλλογικά.

Τα τραγούδια, οι χοροί, οι ιστορίες που ακούμε όλοι από παιδιά συγκεντρώνονται γύρω από το κέντρο εκείνο, απ’ όπου η αλήθεια αποκτά μορφή γύρω από την ύπαρξη του μεμονωμένου αυτού ανθρώπου. Του ανθρώπου που αγωνιά για το παρόν και το μέλλον, που ρωτά πότε θα τελειώσει η τραγωδία αυτού του πολιτισμού που στη σάρκα του φέρει παντοτινά το αιματόβαμμα, τον βούρκο των ιδεολογιών και τα ερείπια των αξιών. Ενός ανθρώπου που αναζητά τη ρίζα του διαβαίνοντας μέσα από τον χρόνο, αναζητώντας να ενώσει τον χτύπο της καρδιάς του με το ρολόι του κόσμου (Πάουλ Τσέλαν).

Αυτός ο χρόνος ο άχρονος, του αύριο και του χθες είναι ο χρόνος της Αλμυρής Ερήμου. Τρεις νέοι άνθρωποι που συναντηθήκαμε όχι για να αφηγηθούμε ιστορικά γεγονότα 100 χρόνων πριν, μα το σήμερα. Οι ρίζες, οι φωνές που κατοικούν την καρδιά και τη ψυχή μας..οι ιστορίες που μεγαλώνουμε από μικροί και που επαναλαμβάνονται με τρόπο τραγικό ξανά και ξανά. Ο πολιτισμός αυτός που δημιουργεί αιώνια έναν τόπο σφαγών, ερειπίων, μαχών, μαρτυριών, αναρίθμητων νεκρών πτωμάτων οι θάλασσες του κόσμου. Και τελικά ποιος χωράει και που; Άλλος εκεί και άλλος πουθενά. Όλος ο κόσμος πρόσφυγας στο σπίτι του.

Οι δυο κεντρικοί ήρωες της παράστασης είναι ένας Στρατιώτης και μια Γυναίκα, που όσο η ώρα περνά λιώνουν ο ένας μέσα στον άλλον. Σημασία δεν έχει πια ποιος είναι ποιος. Το σκηνικό είναι εμπνευσμένο από τη φιλοσοφία του εικαστικού Γιάννη Κουνέλη, εκφραστή του κινήματος της Arte Povera και αποτελείται από σακιά γεμάτα με αλάτι. Στην πορεία το αλάτι δημιουργεί τον δρόμο του Στρατιώτη και της Γυναίκας. Ένας δρόμος που αυτοδιαλύεται κατά τη διάρκεια της παράστασης, δημιουργώντας μια αλμυρή έρημο. Παραπέμποντας τόσο στην ίδια την Αλμυρή Έρημο που πέθαναν από τις κακουχίες περισσότεροι στρατιώτες απ’ ότι στις μάχες, όσο και στη θάλασσα που διέσχισαν ο στρατός και οι πρόσφυγες.